

Corine Hartman

Stormvloed

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Zondag 13 november 2011

1

Met een vaag besef van ongenoegen wordt Huub Francken wakker. Hij hoort kerkklokken luiden. Zondagochtend, vlak voor tien. Vroeger betekende dat anderhalf uur op een houten kerkbank zitvlees kweken, tot hij oud genoeg was om in opstand te komen tegen verplichtingen. Zondag. Het dringt langzaam tot hem door waar hij is. Het kasteel. De commune. Hij schiet overeind, kalmeert dan. Zover is het nog niet; dé zondag laat nog een week op zich wachten. De zondvloed. Dan schiet hem ook weer te binnen waar dat onbestemde gevoel vandaan komt: een ruzie met Esther, gisteravond, over hun verblijf hier, zijn sceptische uitlatingen over haar geloof in een nieuwe wereld. Waarschijnlijk was hij niet tactvol genoeg. Haar mollige lichaam naast hem is nog in diepe rust; de lange zwarte krullen, die ook overdag ontembaar zijn, liggen wild verspreid over het donskussen. Hij onderdrukt het verlangen zijn vinger strelend over haar zachte huid te laten glijden. Van haar voorhoofd over haar neus, de volle lippen, naar beneden over haar kin, nek, het kuiltje daaronder, tussen haar borsten en dan door tot haar navel en daar speels aarzelen. Traag rondjes draaien. De

zachte tinteling van zijn aanraking zal haar doen sidderen van genot. Tenminste, normaliter. Nu durft hij de zwerftocht over haar huid niet aan. Hij kent haar nog net niet goed genoeg om te weten hoe ze zal reageren op de ruzie en hij wil deze dag niet fout beginnen. Hij houdt van haar, hij wil deze nieuwe relatie; een woord dat dankzij haar sinds kort geen zure oprisping meer veroorzaakt. Ze is meelevend en sociaal, ze is een veel beter mens dan hij ooit is geweest. Zo gauw de kans zich voordoet, zal hij haar zijn excuses aanbieden voor zijn onvermogen te luisteren.

Hij springt energiek onder de douche, kleedt zich aan en zorgt voor een ontbijt, intussen oplossingen bedenkend voor hun dilemma. Als de eierwekker afgaat, weet hij wat hij moet doen. Hij zal een staaltje flexibiliteit laten zien dat zijn weerga niet kent en volgende week zondag afwachten. Neuriënd laat hij de eieren schrikken in koud water, stopt twee boterhammen in de toaster en knikt een slaperige medebewoner gedag van wie hem de naam is ontschoten. Even later grist hij de lekker ruikende boterhammen uit het apparaat en struint de kastjes af tot hij een serveerblad vindt.

Voor zover hij weet is hij de enige in dit bonte gezelschap die vraagtekens zet bij dat bizarre geloof in de

‘Verlichting’, eigenlijk is hij deze commune meer dan zat en had hij zijn boeltje allang willen pakken. Maar ach, wat stelt een week voor? Zijn komst hier heeft hem Esther opgeleverd en dat is hem veel waard. Hij is ergens ook wel benieuwd naar de verbaasde, ont-hutste gezichten als er volgende week niets gebeurt en de kerkklokken even vrolijk als altijd hun klan-ken over de Limburgse heuvels laten weergalmen.

Ingenomen met zijn besluit spoedt hij zich met het ontbijt naar hun slaapkamer. Deze ochtend wil hij alleen zijn met haar en niet aanschuiven in de eetka-mer. Sommige mensen die geen flauw idee hebben, denken dat hier continu een orgie gaande is, dat ze op en aan elkaar plakken van liefde en saamhorig-heid. Maar niets is minder waar. Hij heeft een aantal hechte vriendschappen gesloten in de afgelopen maanden, maar er zijn ook communeleden om wie hij het liefst met een ruime boog heen loopt.

Hij gaat de kamer in. Daar blijkt Esther net wakker, ze rekt zich ongegeneerd uit en het lukt hem niet zijn blik af te wenden van haar opwindende lijf.

‘Aha, lekker,’ zegt ze. ‘Zelfs een eitje!’

Ze oogt goedgemutst. Zou ze gisteravond vergeten zijn? Onwaarschijnlijk, daarvoor was hun aanvaring te heftig. Nadat ze het ontbijt hebben verorberd, trekt ze hem naar zich toe en kan hij alsnog met zijn zwerf-tocht beginnen.

Later in de ochtend zorgen ze voor het onderhoud aan het ecosysteem dat zich achter het kasteel in een immense broeikas bevindt. Het ingenieuze systeem had hij zelf wel ontworpen willen hebben. De commune kan geheel zelfvoorzienend zijn dankzij de broeikas op zonne-energie, tilapiavissen in een vijver die zorgen voor de aanwas van zeer smakelijke vis en water dat voedselrijk is voor alles wat er wordt gekweekt: paksoi, druiven, bramen, wortelen. Het hart van de voedselketen is wonderbaarlijk genoeg... eendenkroos. Daar was hij zelf nooit op gekomen en dat pleit voor Jesjoea's creatieve geest. Eendenkroos zuivert water en is proteïnerijk. Het dient als visvoer, voer voor de kippen, die ook deel uitmaken van het systeem, en als de nood aan de man komt kan het dienen als voedsel voor de communeleden zelf. Het smaakt niet eens erg vies.

Hij schept kroos van het water.

'Kleine pauze?' vraagt Esther.

Hij knikt. 'Even naar buiten dan.'

Ze lopen een stukje het bos in, weg van de broeikas, waar het weliswaar warm is, maar ook vochtig. De mist beperkt het zicht tot vijftig meter, schat hij, maar als hij om zich heen kijkt meent hij een bewegende vlek te bespeuren tussen de bomen. Hij knip-pert met zijn ogen, ziet niets bijzonders en concludeert dat het een dier moet zijn geweest, dat nu is

verdwenen in het grijze landschap. Er is koffie uit de meegenomen thermoskan. Hij warmt zijn handen aan de beker en observeert de wereld om hem heen, die hardnekkig blijft uitblinken in somberheid.

Hij betreurt zijn voorstel. Normaal gesproken is hij graag buiten, maar de mist wil niet optrekken en hij voelt de vochtige kou tot op zijn botten.

‘Het spijt me dat ik je mijn mening wilde opdringen,’ zegt hij als hij merkt dat ze zijn blik zoekt. Hij wilde erover beginnen, vanmorgen, na het ontbijt met heerlijk toetje, maar ze legde een vinger op zijn lippen en zei dat ze het lichte gevoel in haar hoofd wilde vasthouden.

‘Dat wilde ik ook zeggen,’ zegt Esther. Haar roodgestifte lippen vormen een brede glimlach.

De mooiste mond die hij ooit heeft gekust. Ze is zo totaal anders ook dan hij, ze geeft niets om zekerheden en regelmaat, en toch houdt hij zelfs van de manier waarop ze een hap uit een appel kan nemen.

‘Ik dacht dat we iets moois aan het opbouwen waren, Huub, maar als je hier niet gelukkig kunt worden...’

‘Waar zou ik dat anders moeten doen?’ Hij zegt het plagend, al weet hij dat het de naakte waarheid is. Hij heeft zijn huis voor een halfjaar verhuurd, in de veronderstelling dat hij zo lang in de commune zou verblijven. Alleen, hij had het zich anders voorgesteld. Meer als een klooster, waarin hem tijd gegund

zou worden na te denken over zijn toekomst, zonder al te veel rompslomp en rumoer eromheen.

‘Ik heb het gevoel dat je hier liever weg wilt. Maar misschien moeten we er vanavond samen met Jesjoea over praten bij een goed glas wijn,’ stelt Esther voor.

‘Dat hoeft niet.’ Even wil hij zijn irritatie spuien omdat ze ook Jesjoea noemt. Alsof die goeroe iets te zeggen heeft over hun relatie! Maar hij houdt zich in. ‘Als jij hier gelukkig bent, ben ik het ook.’ Hij spreidt zijn armen weids boven zich uit in een poging tot een dramatische act. ‘Ik zal je door het einde der tijden slepen.’

Ze kijkt kouwelijk naar boven. ‘Bah, regen. Zullen we teruggaan? Des te sneller zijn we klaar.’

‘Het is de mist,’ corrigeert hij, ‘die condenseert. Niet dat het wat uitmaakt: het is nat. Je hebt gelijk, we gaan onze klus afmaken.’

Esther schudt een restje koffie uit de beker en stopt de thermos kan in haar tas.

Als ze richting de broeikas lopen, vraagt hij zich af waarom het unheimische gevoel niet verdwijnt nu ze het hebben uitgepraat. Is het iets anders? Hij blijft staan, voelt zich bespied, en dan meent hij daadwerkelijk iemand te zien, verderop, half verscholen achter een boom.

Hij maakt haast om zich snel weer bij Esther te

voegen. 'Ik weet het niet...' Verder komt hij niet, want hij verstijft. Vlak voor zijn ogen zakt Esther als een lappenpop in elkaar, terwijl de glimlach op haar gezicht besterft. Ze blijft bewegingloos liggen, alsof het leven in een fractie van een seconde uit haar is weggezogen.

'Esther!' Hij is met stomheid geslagen. Wat zou haar in vredesnaam mankeren? Actie, hij moet in actie komen, waarom staat hij hier nu toch zo apathisch! Hij zet aan om de paar meter die hem van haar scheiden met een sprint te overbruggen als hij een steek in zijn been voelt, vlak onder zijn bil. Terwijl hij met een hand de pijnlijke plek wil betasten, stroomt er een lome, misselijkmakende warmte door zijn lijf. Hij zakt door zijn knieën en voor hij ook maar één enkele gedachte of vraag kan formuleren, verdwijnt de kracht uit zijn lijf. Hij wil Esthers naam roepen, maar de woorden blijven steken in zijn dichtgeknepen keel. Een bitterkoude paniek overvalt hem en dan wordt alles zwart voor zijn ogen.

Het eerste wat tot hem doordringt is het misselijke gevoel. Hij weet niet waarom, het moet een automatische reactie zijn, maar hij doet zijn uiterste best om te voorkomen dat de inhoud van zijn maag zich omhoogwerkt. Het lukt hem niet zijn mond te openen en hij haalt moeizaam adem door zijn neus. Hij bevindt zich in een donkere, koude werkelijkheid die

hij niet kan bevatten en terwijl hij zich inspant om zijn gedachten te ordenen, dringt het tot hem door dat hij zijn ogen niet kan openen en dat de huid van zijn gezicht vreemd strak aanvoelt. Tape, denkt hij, terwijl hij zijn handen naar zijn gezicht wil bewegen. Dat lukt niet, ze zijn onder zijn rug pijnlijk samengebonden. Hij wil zijn voeten naar zich toe trekken, merkt dat hij ze niet afzonderlijk kan bewegen. Iemand heeft hem vastgebonden en wil kennelijk niet dat hij iets ziet of zegt. Een gedachte die hem totaal verbijstert. Wie in godsnaam verzint er zoiets? Hij voelt de drang tot vluchten, al ziet hij niets; weg van hier. Hij steunt op zijn zij, maar als hij zich verder wil oprichten, valt hij gedesoriënteerd en duizelig terug op zijn rug. Bij een tweede poging lukt het hem met veel moeite overeind te komen. Hij staat rechtop, wankelt en zoekt zijn evenwicht, beeldt zich de bewegingen in die hij moet maken, haalt diep adem en hupt. Ooit won hij een doos meccano met een wedstrijdje zaklopen, nu zal hij ook snel zijn. Hij is sterk, zijn spieren krachtiger dan iedereen denkt. Hop. Hop. Een kangoeroeloopje. Kleine stapjes, bedacht op obstakels. Het gaat goed. Hoop borrelt in hem op, tot de volgende pas hem onderuithaalt en hij hard tegen de grond smakt.

Hij wil opnieuw opstaan, zijn voeten naar zich toe trekken. Wat hem lukt, tot hij beseft wat het is dat

zijn bewegingsruimte beperkt. Behandeld als een afgedankte hond. Verdomme! Wie flikt hem dit? Hij rukt en trekt aan het touw, in een vergeefse poging zich te bevrijden. Razernij welt in hem op. Dit is niet zijn wereld. Hij heeft verstand van computers, software, enen en nullen, niet van mysterieuze spelletjes in het donker.

Het einde der tijden.

Hij denkt aan Esther, aan hoe ze in elkaar stortte. Waar is ze? Dit is geen spelletje. Hij voelt koud vocht op zijn huid, hij is naakt. Naakt en vastgebonden. Dit is ziek. Het einde der tijden. Hij had allang weg moeten gaan! Zijn gevoel moeten volgen en zijn koffer pakken. Vervloek de zoete betovering van een zacht vrouwenlijf. Godallemachtig.

Hij hoort bladeren ritselen, het geluid komt dichterbij en hij spitst zijn oren. Tegen beter weten in hoopt hij dat Esther hem komt redden. Ze zou schrikken, iets roepen, en niet zo kalm naderen. Hij rolt op zijn zij, richt zich op en steunt op zijn knieën.

‘Ah, kijk aan. Bij kennis zelfs, dat is nog mooier. Dan kan ik laten zien hoe de angst u in zijn macht heeft. Of zou angst vrouwelijk zijn? Haar macht... delica-ter, ja, haar macht.’

Zijn hart dreunt onbeheerst in zijn borstkas en gedachten tolleren door zijn hoofd. Wie? Waarom?